

Landskap: Småland. Upptecknat av: Carl Viking,
 Härad: Uppvidinge. Adress: Furåkra, "Kråksmåle".
 Socken: Ålgåvel. Berättat av: Lotta Ekfeldt.
 Uppteckningsår: 1941. Född år 1843 i Ålgåvelssocken.

Uppteckningen berör en galen
 käring, som besäddade sin åker
 med salt i tra att han skulle
 få skörda salt.

Vol: 1.

Sidor: 1-9.

Obs! Lotta Ekfeldt var en syster till min
 moder alltså min "Moster"-(Sant.) Hon var
 gift med glasblåsare Ekfeldt, men blev
 tidigt enkla. Hon var rätt god sagober-
 rätterska, dock ej, som mormor. "Moster
 Lotta" dog 1946

Skriv endast på denna sida!

1.)
Konligt sagoberätterskann, så bodde
en gång i Niden i våra Smålandiska
skärgård en torpare. Som benämndes
för "Calle Klus" i "Klusa riket." Lik-
het med de flesta torpare var Calle
gift. Torpet var så stort, att dom ge-
nom att "skava ihop litet bröve" kun-
de föda en ko, några får och en gris.
Selka i och för sig välbehagligt, men
inte räcke det till "föd äret" om
att Calle, häringa hans $\frac{8}{10}$ dessin
fråniga, snoriga barnungar. Själför
varje vår, i slutet av april tog Calle väs-
kan på ryggen & käppen i handen
& "knakade" landvägarne till Stock-
holm; där han arbetade tills på pen-
håsten, när han åter vandrade sin
"Riksgata" till Klumet. Genom hirt

2.)

ACC. N.R. M. 7152:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

arbete och sparsamhet fick Calle ihop
lika slantar, så dom kunde leva
lämligen oberoende i "Hönsariket"
de kallaste vintermånaderna. Eftersom
vintern fick "Callas karing" tillsam-
mans med en gammal strömmings-
fiskare klara torpet med att rätta
så och berga. - Men en vår fick
"Callas karing främrat oppera"
=(blev svag och) en skeppare lade
in till med en skuta lastad med
salt. "Hönsarajja" så hette Callas kä-
ring, gick och köpte 10 tunnor salt
och sådde på trädan, som var ämnad
fyll hösträgen. Hon sådde saltet i den
kran, att där skulle växa salt, men
av det utsädet blev inget. - Framåt
senhöstern kom Calle hem och fick

prof. Mallorens
och Tälpi toker.

3.)
se och höra hur dum hans käring
blivit. Han hade varken bärge
eller läst bärge nåt till folk eller fjä,
& barnungarn vora "tagna på sock-
nen". Givetvis blev Calle led på all-
samman. Egget foder till djuren
i den kammande vintren, så han
sälde han och fåren och lade slant-
arna härpå i sin plänbok jämte
"sammandeförtydningen. sen tog han
sigen punderare, vilken utgjäll på,
"Ja ger Tusan i allsamman, unga mi-
na ä på sockna & käringa på di
ka på "Spelalen" = (vårdansbalk för sinnet
spika; han fått det namnet av vår all-
mage.) Påföljande morgon knallar
Calle iväg till Stockholm åter. Men
när han gått en dag så påkötte han

4.)
"Kanske det är dumt att jag lämnar
hemmet; skulle jag under vägen ha
stän präppa? lika galna kärin-
ar, som min egen, så vänder jag
"Galle Hens" gick ett par dagar, men
inget avaktigt inträffade, men fram-
på tredje dagen, så fick han se
en kärin som bodde i en liten stu-
ga ej långt från vägen. Käringen
bar ett "Gäll" och varhelt naken
sken, så hävade käringen med
Gället och så sprang han fort in i
sin stuga, och fort ut igen och hä-
vade; han badde sig "bära in sol-
skenet med sättet i sin stuga." När
Galle såg till var det inget fänster
på stugan. Han frågade käringen
vad han ville betala om han fick in

5.)
solljuset i sin stuga. Han ville därför
giva så många pengas han ägde och
det var 500. kronor! "Det är intet myg-
ket, sade Calle, men jag vill intet vara
en hund för ett beu, men för en gång
skull, så låt gå! Han gick de 500. Så
lämnade han sig en ny och hugg opp
ett hål på väggen. Och härringen
vart överglä, och Calle bleu på affä-
ren pågadd med mat och bränn-
vin, på han kunnat äta & bekas juu
på en gång. Därefter fortsatte han
sin färd. — Ett par dagar effer den-
na händelse gick Calle höra från
en stuga en man ropa på hjälp, som
om han varit kabad till till. Calle
satte kurt på stugan med häppen
riktad till ett kraftigt slag. Men

ACC. N:R. M. 7152:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6.)
när Calle kom in i skugan, så varse-
blev han att det var en galen käring
som ställde till avseendet. Han
skulle prava en skjorta som en rytt
å sin gobbe, men det var inget hål
och sprund vid huvadets. Han hade satt
skortan på gobben, som inte anta-
nade; men när han intet fick huvud
till rytt så fattade han "rotmossta-
len" (grön stök av trä) och slog gobben
i huvudet och på attarna i den fram
att han på detta sätt skulle driva
huvadets igenom skjortan. Gubben, som
varnade att folk anlände ropade,
"Rädda mitt liv, så får Ni, och
vad jag äger." Calle slängde undan
kärtingen och drog skjortan av den
mörbolkade gobben, så fick han

77)
då 1000. kränor av honom. Sen tog Calle
opp sin kniv och skar håb på skortsen,
så gubben fick kvett igenom. Sjäför
blev kärtingen så glad, att han
strax gick efter soa, ker: och gav Calle.
Men efter det snart varst afton bad
han att få stanna där äver natten.
Det fick han gärna och därtill mat
och brännvin, så mycket han os-
kade förtära. Påföljande dag post-
satte han Marsken. Frammed af-
tonen fick han en stor herregård
i rikke. Gården ägdes av en Henrik
änka. Calle bad om en bit mat
och husrum äver natten och det la-
vade frun. Sen frågade frun Calle
varifrån han var. Calle svarade,
"Jag är från "Heinsariket." Men frun,

8.)
var hårt döv och tyckte att han sa
de, "Jag är från Himmelriket." "Jas-så,
han är från Himmelriket," sade frun.
"Det är jag" sade Calle. Så sade frun, "Kan
han tänka sig att min Pet dog för ett
år sen, & jag vill hoppas att han kan
då. sade frun. "Det gjorde han, jag
här sett honom där flera gånger,"
sade Calle. "Hur har han det där," spö-
de frun. "Så är klent ställt för honom,
går där i ett par spräckta träkor & slaf-
pade byxor, & han äger inget till på
mycket, som en dora mus," sa-
de Calle. "Så var ledsamt sade
frun. Här var han millionär, & här
ligger gull & silver & skräpar i värma,
så ja gamle stackare håller på & stupa
ihull över skäpet," sade frun. "När

2.)
känker Ni vända åter till Heimul-
riket," frågade fru. "Jag skall vända
åter i morgon," svarade Calle. "Kunde
jag få skicka min Per en skäppa gull-
penngar med er, så får Ni en kappe
guldpenngar för beväret." "Det går jag
med på," svarade Calle. Frun mätte
opp & sågade kapper guldmunt och
lade dem väl inkrubna i en säcke
och sade; när "Ni kammer dit, så mät där
er en kappe guld; & lämna den resten
till Per!" "Gå sk!" sade Calle och knaga-
de iväg med den tunga säcken. Men snart
måste han köpa sig 2 hästar och vagn.
Omsider nådde han hemmet. Han had-
de träffat 3 lika galna häringar, samt sin
egen; vilken under hans bortvaro
blivit fullt frisk, och mottag honom med
öppen famn.